

[Bækgaard.]

Vi har i den nyere Tid foretaget Skatteomlægninger eller rettere forandret Grundlaget for Skattepaaligningen to Gange. Først ved Skatteloven af 1903, ved hvilke man ændrede Grundlaget gennem en langsom Overgang til det nye. Dernæst i 1922 for Statsskattens Vedkommende og i 1926 for den kommunale Beskatnings Vedkommende, da vi ligeledes ændrede Grundlaget ved skattemæssigt at gøre Forskel paa de to Bestanddele, en Ejendom i Regelen bestaar af, nemlig Jorden og Bygningerne. Som jeg før sagde, bør man ikke forandre disse Forhold for ofte; efter min Opfattelse tilrettelagde man ved de sidste Forandringer et Grundlag, som bør kunne holde for længere Tid. Den daværende Indenrigsminister Hauge udtalte ved Slutningen af Forhandlingerne i 1926 om det da foreliggende Lovforslag, at han troede, at naar Forslaget vedtoges, vilde vi opleve, at der meget hurtigt blev Ro om denne Sag. Den egnar sig absolut ikke til at være Diskussionsemne, i hvert Fald ikke paa det Grundlag, der nu er opstillet, og han fandt i øvrigt, at Lovforslaget var retfærdigt og godt. Jeg er enig med den daværende Indenrigsminister i, at vi fik et retfærdigt og godt Grundlag, en god Lov, ud af det, og ligeledes i, at denne Sag ikke til Stadighed bør være Diskussionsemne. Men desværre fik han ikke Ret i sin Spaadom om, at der hurtigt vilde blive Ro om den Sag. Allerede i forrige Rigsdagssamling forelagde den nuværende Indenrigsminister et Forslag til Lov om Ændring i den kommunale Ejendomsbeskatning, et Lovforslag, som ved nærmere Undersøgelse vistnok ikke tilfredsstillende ret mange af dem, der beskæftigede sig nærmere med det. I denne Samling er der fremsat et Lovforslag i lignende Retning, dog vistnok af mindre gennemgribende Art, et Lovforslag, som har været til Behandling hele Vinteren i Folketinget og nu er vedtaget, og det er det, som den højtærede Minister nu har forelagt her.

Af mine Udtalelser vil man allerede have forstaaet, at jeg ikke finder et saadant Lovforslag som det foreliggende paakrævet, men naturligvis er det Lovforslagets Indhold, som er bestemmende for vor Stilling til Spørgsmaalet. Derfor er vi naturligvis ogsaa villige til at gaa ind i Arbejdet med at prøve Indholdet og undersøge de mange Oplysninger vedrørende denne Sag, som er tilgængelige for os, dels forelagt af den højtærede Minister sammen med Lovforslaget, dels senere fremskaffet gennem Folketingsudvalget. Ved den foreløbige Gennemgang af Lovforslaget, jeg har foretaget, og af den

Tale, som den højtærede Indenrigsminister nu holdt, hvor han i nogen Maade gennemgik Indholdet, har jeg faaet det Indtryk, at der vil ske en Overflytning af Skat fra Ikke-Landbrugsejendomme til de rene Landbrugsejendomme derved, at det afgiftsfrie Beløb af Ejendomsskylden forhøjes betydeligt, hvorved megen Ejendomsskyld bliver afgiftsfri. Det er en Overflytning, jeg ikke synes Tiden opfordrer til. Jeg ser godt nok, at der skal nedfældes en Del af denne Ejendomsskyld som en Slags Gammelskat. Hensigten dermed er vel at modvirke Overflytning af Skat til Landbrugsjord, men jeg tror ikke, dette vil lykkes, og Systemet synes mig ikke tiltalende. Det System at nedfælde en Del af Ejendomsskylden som Gammelskat var ogsaa fremme under Forhandlingerne forud for Vedtagelsen af Loven i 1926, men blev forladt. Det Moment, som derved vilde indføres, passer daarligt til Grundtanken i Ejendomsbeskatningen, nemlig at det er den til enhver Tid ansatte Værdi, som skal være bestemmende for Skattens Størrelse.

Lovforslaget tager altsaa Sigte navnlig paa to Ting, Forhøjelse af Ejendomsskatterne i deres Helhed, særlig for Byernes Vedkommende, og en Overvæltning af Skat paa Landbrugsejendomme fra øvrige Ejendomme. Begge disse Virkninger er vi fra vor Side imod. Vi ønsker ikke at medvirke til en saadan Overflytning eller saadanne Forhøjelser. En tredie Virkning af Lovforslagets Gennemførelse vilde være den, at Nybygninger fritoges for Ejendomsskyld. Denne Bestemmelse, som den højtærede Indenrigsminister fremhævede som medførende en Fordel, tror jeg nu ikke vilde virke tilfredsstillende. Jeg tror, at den tværtimod vilde skabe Vanskeligheder og Forvirring i Administrationen og en Ulighed i Beskatningen, som sikkert vilde øges med Aarene. En saadan Bestemmelse vil bevirke, at vi snart kommer til at reformere igen, og, som før sagt, mener jeg ikke, at disse stadig tilbagevendende Omvæltninger er heldige.

Et fjerde Forhold, som jeg har lagt Mærke til, og som nu ogsaa Ministeren fremhævede, er det nye, der findes i § 7 til Erstatning for Landkommunallovens § 50. Hensigten her er jo, at Amtet skal paaligne og opkræve hos Skatteyderne de Beløb, som tidligere paalignedes Kommunerne. Tanken er i og for sig tiltalende og er sikkert ogsaa Overvejelse værd, men jeg har dog et Par Bemærkninger at gøre dertil allerede paa nuværende Tidspunkt. For det første er det vel ikke Meningens,